

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze lit. a): czy art. 13 dyrektywy w sprawie egzekwowania należy interpretować w ten sposób, że w myśl tego przepisu odszkodowania obejmują koszty adwokackie, o których mowa w pytaniu pierwszym lit. a)?

2. a) Czy prawo Unii, w szczególności

— artykuły 3, 13 i 14 dyrektywy w sprawie egzekwowania,

— artykuł 8 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽²⁾ oraz

— artykuł 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (wersja skodyfikowana) ⁽³⁾

należy interpretować w ten sposób, że właściciel praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 dyrektywy w sprawie egzekwowania ma zasadniczo roszczenie o zwrot pełnych kosztów adwokackich, o których mowa w pytaniu pierwszym lit. a), a w każdym razie o zwrot ich odpowiedniej i istotnej części, nawet jeśli

— naruszenie, w związku z którym dochodzi swoich praw, zostało popełnione przez osobę fizyczną poza zakresem jej działalności gospodarczej czy zawodowej, oraz

— przepisy krajowe przewidują w takiej sprawie, że koszty adwokackie podlegające co do zasady zwrotowi określa się w oparciu o obniżoną kwotę wartości przedmiotu sporu?

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a): czy prawo Unii, o którym mowa w pytaniu drugim lit. a) należy interpretować w ten sposób, że wyjątek od zasady określonej w pytaniu drugim lit. a), zgodnie z którą koszty adwokackie, o których mowa w pytaniu pierwszym lit. a), powinny zostać zwrócone właścicielowi praw w całości, a w każdym razie w odpowiedniej i istotnej części

może znaleźć zastosowanie

przy uwzględnieniu innych czynników (takich jak aktualność utworu, czas trwania publicznego udostępnienia i naruszenie popełnione przez osobę fizyczną poza zakresem jej interesów gospodarczych czy zawodowych),

nawet jeśli naruszenie praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 dyrektywy w sprawie egzekwowania polega na udostępnianiu plików, to znaczy na publicznym udostępnianiu utworu poprzez oferowanie możliwości jego bezpłatnego pobrania wszystkim osobom aktywnym na swobodnie dostępnej platformie wymiany, na której nie ma zarządzania prawami cyfrowymi?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 157, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. 2009, L 111, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) w dniu 30 października 2020 r. – Casa di Cura Città di Parma SpA / Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-573/20)

(2021/C 35/40)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Casa di Cura Città di Parma SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

- 1) [Czy istnieje] sprzeczność pomiędzy prawem krajowym i prawem [Unii Europejskiej], a w szczególności pomiędzy z jednej strony art. 19 akapit piąty i art. 19 bis dekretu prezydenta Republiki nr 633/72 (to znaczy uregulowaniem mechanizmu zwanego „prorata możliwości odliczenia VAT”) a z drugiej strony art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 388/77/EWG z dnia 17 maja 1977 r. ⁽¹⁾?
- 2) [Czy] nierówność traktowania istniejąca pomiędzy włoskimi podmiotami prowadzącymi działalność w sektorze zdrowia, uznawanymi za „konsumentów końcowych” (obciążonymi VAT) i podmiotami prowadzącymi działalność w sektorze zdrowia w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej (Belgii, Bułgarii, Niemczech, Grecji, Francji i Hiszpanii) uznawanymi za „podmioty pośredniczące” (mające prawo do odliczenia VAT) [jest zgodna z prawem Unii Europejskiej]?
- 3) [Czy istnieje] nierówność traktowania w odniesieniu do systemu VAT, pomiędzy różnymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, jeżeli zamiast zwolnienia z VAT stosowanego we Włoszech, w innych państwach Unii Europejskiej (Belgii, Bułgarii, Niemczech, Grecji, Francji i Hiszpanii) te same świadczenia medyczno-sanitarne objęte są VAT, z którego to powodu takim samym świadczeniom medyczno-sanitarnym odpowiadają różne stawki VAT, a z tego względu różne prawo do odliczenia?
- 4) [Czy] nierówność istniejąca pomiędzy włoskimi podmiotami prowadzącymi działalność w sektorze zdrowia – w tym Casa di Cura Città di Parma – i podmiotami z innych państw członkowskich Unii Europejskiej (Belgii, Bułgarii, Niemiec, Grecji, Francji i Hiszpanii) w związku z objęciem świadczeń medyczno-sanitarnych tych ostatnich podmiotów podatkiem od wartości dodanej, i w konsekwencji – w odróżnieniu od włoskich podmiotów prowadzących działalność w sektorze zdrowia – wynikającym stąd prawem do odliczenia lub zwrotu VAT uiszczonego przy zakupach [jest zgodna z prawem Unii Europejskiej]?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U 1977, L 145, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht
(Austria) w dniu 3 listopada 2020 r. – XO / Finanzamt Waldviertel**

(Sprawa C-574/20)

(2021/C 35/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XO

Strona przeciwna: Finanzamt Waldviertel

Pytania prejudycjalne

Pytanie pierwsze, dotyczące ważności prawa wtórnego:

Czy art. 4 i 7 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (UE) nr 465/2012 ⁽²⁾ z dnia 22 maja 2012 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 883/2004”, „nową koordynacją” lub „rozporządzeniem podstawowym”) są ważne?